

בש"פ 3991/23 - נאור מור יוסף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3991/23

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: נאור מור יוסף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 15.5.2023 במ"ת 66341-06-22 שניתנה על-ידי כבוד השופט ע' מיכלס

תאריך הישיבה: י' בסיון התשפ"ג (30.5.2023)

בשם העורר: עו"ד נדב ג'יאן

בשם המשיבה: עו"ד יוסף קנפו

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 15.5.2023 (מ"ת 66341-06-22, השופט ע' מיכלס). בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של העורר להשתלב בהליך טיפולי.

2. ביום 30.6.2022 הוגש כתב אישום נגד העורר ואדם נוסף (להלן: הנאשם האחר, וביחד: השניים), המייחס להם עבירות שונות שמקורן בהקמתה וניהולה של מעבדה לגידול צמחי קנבוס: גידול סם מסוכן בצוותא, החזקת סם שלא לצריכה עצמית בצוותא, וכן נטילת חשמל (עבירה שיוחסה לעורר בלבד). על פי המתואר בכתב האישום, בין החודשים מרץ-יוני 2022 העורר שכר דירה, הקים בה מעבדה לגידול צמחי קנבוס וחיבר אותה לחשמל באופן פיראטי. במהלך תקופה זו השניים גידלו בדירה והחזיקו בה 77 שתילים של קנבוס במשקל כולל של למעלה מחמישים ק"ג.

בדירה אף נתפסו 5 שקיות שהכילו סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל העולה על 60 גרם. בד בבד עם כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו של השניים עד תום ההליכים נגדם. המשך הדברים יעסוק בעורר בלבד.

3. בתמצית יצוין כי ביום 7.7.2022 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי ובו הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה כנגדו, אך טען כי יש מקום להורות על שחרורו לחלופת מעצר. בהמשך לכך, בדיון נוסף שנערך ביום 12.7.2022 מצא בית המשפט המחוזי לקבל את טענות העורר והורה על שחרורו לחלופת מעצר בבית אביו ובפיקוחם של שלושה מפקחים, לצד הפקדת בטוחות וערבויות כתנאי לשחרורו. ביום 2.11.2022, בעקבות בקשה שהגיש, התיר בית המשפט המחוזי את יציאתו של העורר לעבודה בפיקוח בהיקף מוגבל. כמו כן, בעקבות ערר שהגיש לבית משפט זה (בש"פ 8754/22, השופט ע' גרוסקופף), ביום 2.1.2023 הורחב היקף השעות שבהן הותר לעורר לצאת לעבודה, וביום 27.4.2023 הוחלט על הרחבה נוספת שלהן, כך שכעת הוא רשאי לצאת לעבודה בפיקוחבמתכונת המאפשרת יום עבודה ארוך.

4. ביום 7.5.2023 הגיש העורר בקשה להוספת מפקח וכן לכך שיוחל עליו פיקוח של שירות המבחן או לחלופין יוגש בעניינו תסקיר על מנת לבחון את האפשרות לשלבו בהליך שיקומי וטיפולי. המדינה לא התנגדה להוספת המפקח, אך ביחס למרכיבים הנוגעים להליך טיפולי טענה כי מקומם להיבחן במסגרת ההליך העיקרי.

5. בהחלטה הנזכרת בפתח הדברים קיבל בית המשפט המחוזי את בקשתו של העורר ביחס להוספת המפקח, אך דחה אותה ביחס להחלת פיקוח של שירות המבחן. בית המשפט המחוזי קבע כי מאחר שהעורר לא הציג צורך טיפולי מובהק, ראוי ששילובו בהליך טיפול ושיקום ייעשה במסגרת ההליך העיקרי.

6. הערר שבפני מכוון כלפי החלטתו האמורה של בית המשפט המחוזי, ובו עותר העורר לעריכת תסקיר בעניינו על-ידי שירות המבחן. לשיטת העורר, הוא הודה במיוחס לו כבר בחקירתו הראשונה במשטרה, וכמי שהבין את הפסול במעשיו כעת הוא מסוגל וערוך להשתלב בהליך שיקומי. העורר מוסיף ומטעים כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו כי אין לו צורך טיפולי מובהק, מבלי שנערך בעניין זה תסקיר של שירות המבחן.

7. הדיון בערר התקיים בפני ביום 30.5.2023. בדיון חזר בא-כוחו של העורר והצביע על כך שהעורר מעוניין להפיק את המיטב מן התקופה שבה הוא מצוי בחלופת מעצר. כמו כן הוא הצביע על כך שהוגש תסקיר של שירות המבחן בעניינו של הנאשם האחר (גם אם בזיקה לכך שמתנהל נגדו הליך נוסף). יחד עם זאת, בא-כוח העורר לא הצביע על אפיק טיפול ספציפי שבו העורר מעוניין להשתלב, ורק ביקש להפנותו לשירות המבחן לשם איתור הטיפול המתאים עבורו.

8. מנגד, טענה המדינה כי דין הערר להידחות. בא-כוח המדינה טען כי נוכח חלופת המעצר הנרחבת שבה שוהה כעת העורר לא נדרשת הכנתו של תסקיר לצורך התקופה שבה מתנהל המשפט. כמו כן, הוא הוסיף כי אף שאכן נערך תסקיר מעצר בעניינו של הנאשם האחר, הרי שנסיונותיו שונות מאלו של העורר. זאת, בין היתר, על רקע העובדה שהזמנת התסקיר בעניינו נדרשה מלכתחילה גם לצורך הליך נוסף, שבו כבר ניתנה הכרעת דין.

9. להשלמת התמונה יצוין כי התיק העיקרי קבוע לדיון ביום 12.6.2023. לטענת בא-כוחו של העורר באותו מועד

עשויה להתברר התשובה לשאלה אם התיק יתנהל או יסתיים בהסדר טיעון.

10. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה שדין הערר להידחות. בעת הזו לא התרשמתי כי נדרש תסקיר מבחן לצורך קביעת תנאים נוספים לחלופת המעצר של העורר. לכך יש להוסיף, כי בקשתו של העורר לקבל תמיכה טיפולית משירות המבחן הועלתה על דרך הכלל, ללא הצבעה על הזדקקות ספציפית. יובהר, כי ככלל העיתוי המתאים לשקילתם של אפיקי טיפול הוא בשלב גזירת הדין. עיקרון זה נקבע ביחס לשילובם של נאשמים בהליכי טיפול ספציפיים המותאמים לצרכיהם הייחודיים (ראו והשוו: בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה, פ"ד סד (3) 101 (2011); בש"פ 876/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (12.2.2023)), והוא יפה ביתר שאת במקרה דנן, שבו מדובר בבקשה כללית ורחבה. הלכה למעשה, בקשה זו מסיגה את גבולו של ההליך העיקרי. אכן, ניתן להבין ללבו של העורר שמבקש לחזור אל דרך הישר. אולם, המסגרת הנאותה לכך אינה הליכי המעצר.

11. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ז בסיון התשפ"ג (5.6.2023).

שׁוֹפֵט